

Pocs però bons

- Jo em dic June i visc a Getxo.
- Molt de gust de conèixer-te June, podries comentar a la classe alguna cosa que t'agradi?
- Clar, m'agrada el tennis i anar a l'estiu al meu poble a Tarragona.

Un somriure d'orgull es va dibuixar en el meu rostre, i vaig mirar expectant a la professora preparada perquè em fes la següent (i a la vegada previsible) pregunta.

- Que interessant! I com es diu el teu poble?
- Es diu Aiguamúrcia.

Tots els meus companys coneixen la seva existència perquè cada any dic les mateixes respostes: June, Getxo, tennis i Aiguamúrcia. Quatre paraules que defineixen la meva identitat a la perfecció, i que sense elles la meva persona no tindria sentit.

No vaig poder evitar fantasiar amb l'estiu. Plena de nostàlgia em vaig enrecordar del sol, de les tardes lentes a la piscina municipal, dels riures amb els meus amics i la meva família, del típic recorregut que fem amb bici des del poble fins a Santes Creus, i del consegüent Aquarius de llimona al bar Esport. També vaig pensar en els deliciosos entrepans del Bar del Mig, en els millors macarrons del món (els del restaurant Catalunya sense dubte) i en les nits a la fresca al parc del ruc, sempre acompanyada, és clar, del meu reduït però més que suficient grup d'amics. Aquest està format per la meva cosina, la meva germana i dos amics que conec des que tinc memòria. Junts hem viscut els estius més meravellosos, i sempre reviuem cada vegada que estic a punt de dormir.

Molta gent no entén l'amor irracional que sento pel meu poble. Les meves amigues d'hivern (com m'agrada a mi anomenar-les) m'han criticat nombroses vegades per “desaparèixer” tot l'estiu i no saber res de mi en aquests tres mesos. A mi, lluny d'ofendre'm, em diverteix que pensin això. Saben, igual que jo, que res en aquest món podria fer que passés l'estiu a cap altre lloc.

- Però June, si en aquest poble no hi ha res!

Una altra frase a la qual m'he hagut d'enfrontar una infinitat de vegades. Jo sempre contesto que per a mi el que hi ha és suficient. Per a què en vull més? Tinc una bici, una piscina, un parc, un bar, un grup d'amics amb els quals passar-m'ho en gran i el

més important: unes festes majors que per a mi haurien de ser Patrimoni de la Humanitat. I és que com diu el lema del poble: som pocs però bons.

La mateixa gent que assegura que anar al meu poble és una pèrdua de temps, no és conscient del que és despertar-se al matí quan el sol t'acarona la cara mentre escoltes el so dels camions i els cotxes passant pel carrer. La meva mare diu que això no li agrada gens, però per a mi és sinònim de felicitat, perquè em recorda on estic. Fins i tot sento que l'aire és diferent, que puc olorar la ruralitat que es filtra per les finestres. I com no esmentar les animades converses de les veïnes, esperant pacientment el forner o el fruiter. Si alguna d'elles està llegint això, m'agradaria disculpar-me per posar l'orella més d'una vegada. I es que no hi ha res com una bona xafarderia de bon matí!

I l'esmorzar? El cafetó i la torrada de pa amb tomàquet a la terrassa, mentre observo les llargues files de vinyes que treballa el meu tiet amb tanta cura, no té preu. De fet, no és estrany veure'l trastejant entre els ceps i moltes vegades el saludo.

A partir de les onze, baixem al carrer i anem casa per casa reunint la colla, fins a arribar a la darrera parada: La Casa Vermella. Sempre pugem a l'àtic on hi ha una taula de Ping Pong i una Wii. Molts matins els passem fent partides sense parar, fins que ens avorrim i ens comencem a apostar pedretes al pòquer. També juguem a l'Uno, al Palabrea o al Virus, sempre escoltant la nostra playlist de cantants catalans que protagonitzen els Figa Flawas, The Tyets, Els Catarres i molts més.

Havent dinat, és habitual agafar la bici i dirigir-nos cap a la piscina, circumstància que s'agraeix per la xafogor que fa. Allí passem tota la tarda, fins que tanca i ens anem a menjar un gelat a l'Esport. Jo sempre m'agafo el Magnum Ametllat, que malgrat ser un clàssic, mai m'avorreix.

En acabar el sopar, ens quedem una estona de sobretaula fins que arriben les deu en punt i tots baixem a la fresca. Els pares es queden a les moreres i els nens anem al parc del ruc (l'anomenem així perquè hi ha un gronxador de molla d'un ruquet al mig), on xerrem o juguem a més jocs de cartes.

Els dies solen ser així: lents i tranquils, i a mi m'omplen de pau. Òbviament a vegades hi ha petites variacions, com fer alguna excursió, anar al Pla de Santa Maria on viuen altres tiets i cosins o anar a fer compres a l'Esclat. De totes les variacions, la que més m'agrada és la setmana d'agost on es celebra la Festa Major: tres dies plens de concerts, activitats i xocolatada. Alguna gent m'acusa d'exagerada, però per a mi són sagrades. Encara que estiguin plenes d'alegria, he d'admetre que també em porten tristesa perquè em xiuxiuegen que l'estiu està arribant al seu fi.

Com cada any, el maleït setembre arriba, i entre llàgrimes i abraçades ens acomiadem de la nostra segona llar. La meva germana, la meva cosina i jo, sempre hem tingut l'esperança que els nostres pares volguessin quedar-se a viure allí, però com és natural, mai han acceptat.

Amb el temps, he après que part de la màgia del poble és el poc temps que tenim per gaudir-lo. És la motivació que necessito durant l'any, una il·lusió permanent que em recorda cada dia que l'esforç de l'estudi no és en va, que té la seva recompensa i que tard o d'hora arribarà. Ara com ara, només em queda esperar, però ja tinc ganes que sigui juny una altra vegada per a tornar a la meva estimada Aiguamúrcia.

Flor de Romaní

21/05/2008

Categoria Juvenil